

Sygn. akt VI ACa 1724/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 maja 2018 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie VI Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący - Sędzia SA Ryszard Sarnowicz

Sędziowie: SA Tomasz Pałdyna

SA Jolanta Pyżlak (spr.)

Protokolant: Małgorzata Samuła

po rozpoznaniu w dniu 25 maja 2018r. w Warszawie

na rozprawie sprawy z powództwa W. Z.

przeciwko (...) w W.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 5 września 2017 r.

sygn. akt XXV C 1892/16

oddala apelację.

Sygn. akt VI ACa 1724/17

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 15 września 2016 r. W. Z. wniósł o zasądzenie od (...) w W. odszkodowania w wysokości 95 600 zł z tytułu niezwiększenia wymiaru emerytury za okres od 01.01.1999 r. do 31.03.2016 r. o kwotę 294,20 zł miesięcznie.

Pozwany wniósł o oddalenie powództwa.

Wyrokiem z dnia 5 września 2017 r. w sprawie o sygn. akt XXV C 1892/16 Sąd Okręgowy w Warszawie oddalił powództwo.

Swoje rozstrzygnięcie Sąd Okręgowy oparł na następujących ustaleniach faktycznych i ich ocenie prawnej;

Decyzją z dnia 23.04.1997 r. pozwany (...) w W. Oddział w L. na wniosek powoda dokonał przeliczenia emerytury powoda wobec stwierdzenia, że dotychczasowa wysokość była błędnie ustalona. Pozwany przeliczył świadczenie od 01 kwietnia 1997 r. tj. od miesiąca, w którym, zgłoszono wniosek. W wyniku zaskarżenia powyższej decyzji przez powoda Sąd Apelacyjny w L.III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z dnia 23 października 1998 r. sygn. akt III AUa 309/98 uchylił wyrok sądu I instancji i w/w decyzję, przekazując (...) sprawę do ponownego rozpoznania. W uzasadnieniu rozstrzygnięcia wskazał, że powód jest uprawniony do domagania się przeliczenia świadczenia emerytalnego z zastosowaniem wskaźnika wysokości podstawy wymiaru 125,34% za trzy lata wstecz licząc

od miesiąca, w którym złożono wniosek. Sąd wskazał, że błąd zakładu pracy przy przygotowywaniu dokumentacji emerytalno - rentowej winien być kwalifikowany, jako błąd organu rentowego. W wykonaniu powyższego wyroku decyzją z dnia 07 grudnia 1998 r. pozwany przeliczył świadczenie powoda za okres od 01 maja 1994 r. do dnia 31 grudnia 1998 r. tj. za okres 3 lata wstecz od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek. Organ obliczył wysokość wyrównania za okres 01 maja 1994 r. – 31 grudnia 1998 r. w wysokości 1375,25 złotych, kwota ta została naliczona wraz z odsetkami w wysokości 530, 11 złotych z tytułu opóźnienia w wypłacie. Wyrównanie wraz z odsetkami zostało wypłacone powodowi. Do obliczeń zastosowano wskaźnik 125, 34%. Ustalono też nową wysokość emerytury na kwotę 820, 28 złotych .

Wyrównanie wypłacone powodowi zostało wyliczone za okres od 01 maja 1994 r. do 31 grudnia 1998 r., bowiem w dniach 09.07.1997 r., 13.01.1998 r., i 02.07.1998 r. zostały złożone wnioski powoda o zmianę stażu pracy - w okresie, gdy akta powoda znajdowały się w Sądzie. Zatem konieczne było po zwrocie akt z Sądu - wydanie decyzji doliczających przebyte okresy zatrudnienia, stąd też wydano kolejne decyzje z dnia: 08.12.1998, 09.12.1998 r. i 10.12.1998 r. Decyzje te zostały uwzględnione w ustaleniu łącznej kwoty wyrównania tj. kwoty 1375,26 zł. Od decyzji z dnia 7 grudnia 1998 r. powód również wniósł odwołanie, które zostało oddalone wyrokiem Sądu Okręgowego w L.VIII Wydział Ubezpieczeń Społecznych z 16 grudnia 2002 r. sygn. akt VIII U 4550/99.

W roku 2008 r. powód ponownie zaskarżył decyzję z 7 grudnia 1998 r., jak i decyzję z 8 lutego 2000 r. Postanowieniem z dnia 8 grudnia 2008 r. Sąd Okręgowy w L.VIII Wydział Ubezpieczeń Społecznych sygn. akt VIII U 3024/08 odrzucił odwołanie jako wniesione po terminie. Sąd Apelacyjny w L.postanowieniem z dnia 7 stycznia 2009 r. sygn. akt III AUz 2/09 utrzymał w mocy powyższe rozstrzygnięcie.

Powód wniósł skargę o wznowienie powyższego postępowania zakończonego postanowieniem z dnia 7 stycznia 2009 r. sygn. akt III AUz 2/09, jednakże została ona odrzucona. Powód składał dalsze pisma stanowiące polemikę z rozstrzygnięciami sądowymi.

Świadczenie emerytalne powoda było waloryzowane na przestrzeni lat. Wyjaśnień w sprawie udzielał zarówno pozwany, jak również (...), jak i Ministerstwo (...).

Powyższy stan faktyczny Sąd Okręgowy ustalił na podstawie złożonych do akt odpisów dokumentów.

Sąd Okręgowy wskazał, iż powód domagał się zasądzenia odszkodowania od pozwanego (...) w W. Oddział w L. w wysokości 95 600 zł z tytułu niezwiększenia wymiaru emerytury za okres od 01.01.1999 r. do 31.03.2016 r. Jako podstawę faktyczną swojego żądania wskazywał wyrok Sądu Apelacyjnego w L.z dnia 23.10.1998 r., sygn. akt III AUa 309/98 uchylający decyzję pozwanego z dnia 23.04.1997 r. Zgodnie z art. 417 k.c. za szkodę wyrządzoną przez niezgodne z prawem działanie lub zaniechanie przy wykonywaniu władzy publicznej ponosi odpowiedzialność Skarb Państwa lub jednostka samorządu terytorialnego lub inna osoba prawna wykonująca tę władzę z mocy prawa. Dyspozycją przepisu art. 417 k.c. objęta jest działalność (...), bowiem jak wskazuje dyspozycja przepisu art. 66 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (...) jest państwową jednostką organizacyjną i posiada osobowość prawną.

Powód domagał się odszkodowania na skutek wypłacania zaniżonego świadczenia emerytalnego w wyniku działania pozwanego.

Przesłankami koniecznymi do wykazania w procesie odszkodowawczym na podstawie art. 417 k.c. są szkoda, niezgodne z prawem działanie lub zaniechanie oraz związek przyczynowy pomiędzy szkodą a działaniem/zaniechaniem. Przy czym zgodnie z art. 417¹ §2 k.c. jeśli szkoda została wyrządzona przez wydanie prawomocnego orzeczenia lub ostatecznej decyzji jej naprawienia można żądać po stwierdzeniu we właściwym postępowaniu jej niezgodności z prawem. Ciężar wykazania tych przesłanek zgodnie z art. 6 k.c. oraz 232 k.p.c. spoczywa na powodzie. W ocenie Sądu Okręgowego, powód nie sprostował ciężarowi dowodowemu, bowiem nie wykazał zarówno szkody, jak bezprawnego działania/ zaniechanie pozwanego.

Powód wskazywał na decyzje wydane przez pozwanego, w tym decyzję uchyloną wyrokiem Sądu Apelacyjnego w L.III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 23 października 1998 r. sygn. akt III AUa 309/98. Kwestionował decyzję wydaną w wykonaniu tego wyroku oraz postępowanie sądowe toczące się w wyniku zaskarżenia ponownie wydanej decyzji (...). Powoływał się na wyliczenia (...) zawarte w piśmie z 12 czerwca 2009 r. Na tej podstawie uznał je za zaniżone, dokonał własnych wyliczeń świadczenia żądając odszkodowania za okres od 01.01.1999 r. do 31.03.2016 r.

W ocenie Sądu I Instancji - powództwo podlegało oddaleniu ponieważ:

Po pierwsze, jak wynika z art. 417¹ § 2 k.c., powód nie może domagać się odszkodowania za szkodę wyrządzoną przez wydanie ostatecznej decyzji aż do chwili stwierdzenia we właściwym postępowaniu jej niezgodności z prawem. Powód upatruje źródła szkody w decyzji (...) z dnia 7 grudnia 1998r., tymczasem jej niezgodność z prawem nie została stwierdzona.

Po drugie nie spełniona jest przesłanka niezgodnego z prawem działania organu wydającego decyzję, decyzja ta została wydana zgodnie z prawem, w ramach ustawowych obowiązków (...). Decyzja ta jest ostateczna, wiąże organy (...) stanowiąc podstawę do dokonywania późniejszych ustaleń wysokości emerytury powoda.

Powód wniósł odwołanie od decyzji (...) z dnia 7 grudnia 1998r., w którym nie kwestionował prawidłowości obliczeń (...), wskazał w treści, że (...) naliczył prawidłowo jego podstawowe należności, kwestionował zaś nieuwzględnienie zgłoszonych przez niego później roszczeń o dodatkowe odsetki, koszty postępowania sądowego i straty moralne. Późniejsze, wniesione kilka lat po wydaniu decyzji z dnia 7 grudnia 1998r. , odwołania wobec upływu terminu do ich wniesienia nie mogły być merytorycznie rozpoznane.

Po trzecie, powód nie wykazał poniesienia szkody i jej wysokości. Wobec tego, że decyzja (...) z dnia 7 grudnia 1998r. jest ostateczna, nie ma podstaw do przyjmowania, że nieprawidłowo dokonano obliczeń przysługujących powodowi świadczeń. Sąd Okręgowy uznał, iż w ramach tego postępowania nie jest uprawniony do ustalania należnych powodowi świadczeń z ubezpieczenia społecznego.

Obliczenia powoda zawarte w piśmie z dnia 10.08.2017r. nie mają wartości dowodowej, sposób obliczenia jest niejasny, powód zresztą przyjmuje założenia do swoich obliczeń na podstawie uchylonej decyzji (...) z dnia 23 kwietnia 1997r. Stanowią one jedynie dowód z dokumentu prywatnego, co oznacza zgodnie z treścią art. 245 k.p.c. dokument prywatny sporządzony w formie pisemnej albo elektronicznej stanowi dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. Tym samym powód w żaden sposób nie udowodnił, że poniósł szkodę w tym zakresie. Jest to dowód niewiarygodny, szczególnie w świetle złożonych kopii dokumentów urzędowych, jak wyroki sądów, które kilkakrotnie rozpoznawały sprawę świadczenia emerytalnego powoda, czy też wyjaśnień udzielanych powodowi przez pozwanego. W szczególności dotyczy to pisma pozwanego z 09.10.2009 r., w którym wyjaśniono powodowi, że wyrównanie wypłacone powodowi wskutek uchylenia decyzji (...) zostało wyliczone za okres od 01 maja do 31 grudnia 1998 r., bowiem w dniach 09.07.1997 r., 13.01.1998 r. i 02.07.1998 r. zostały złożone wnioski powoda o zmianę stażu pracy w okresie, gdy akta powoda znajdowały się w Sądzie. Zatem koniecznie było po zwrocie akt z Sądu - wydanie decyzji doliczających przebyte okresy zatrudnienia, stąd też wydano kolejne decyzje z dnia: 08.12.1998, 09.12.1998 r. i 10.12.1998 r. Decyzje te były uwzględniane w ustaleniu łącznej kwoty wyrównania tj. kwoty 1375,26 zł . Zatem pozwany uwzględnił kolejne wnioski powoda.

Pozwany wydał decyzję zgodnie z wytycznymi Sądu Apelacyjnego zawartymi w uzasadnieniu wyroku z dnia 23 października 1998 r. sygn. akt III AUa 309/98 i przeliczył świadczenie za okres trzech lat wstecz od złożenia wniosku za okres od 01 maja 1994 t. tj. za okres 3 lata wstecz od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek. Należność została naliczona wraz z odsetkami z tytułu opóźnienia w wypłacie.

Z tych względów Sąd Okręgowy orzekł na mocy art. 417 k.c. jak w sentencji.

Wobec cofnięcia przez pozwanego wniosku o zasądzenie kosztów procesu Sąd nie obciążył nimi powoda.

Apelację od ww. wyroku wniósł powód, zaskarżając wyrok w całości i podnosząc następujące zarzuty: naruszenie art. 77 Konstytucji RP poprzez niezgodne z prawem działanie Sądu i Instancji i niewzięcie pod uwagę następujących okoliczności, które jednoznacznie podważają zasadność decyzji z dnia 07.12.1998 r.:

1) w decyzji z dnia 07.12.1998 r. waloryzowano podstawę wymiaru 1240,41 zł od 01.03 i od 01.09.1998 r., gdy poprawnie należało waloryzować wymiar emerytury 820,28 zł obowiązującej w dniu 28.02.1998 r.,

2) w decyzji z dnia 07.12.1998 r. wykazano podstawę wymiaru 514,78 zł, która od 01.09.1998 r. wynosiła 1240,41 zł i po przemnożeniu wskaźnikiem (...) 125,34% wynosiłaby 1554,73 zł,

3) w decyzji z dnia 07.12.1998 r. przyjęto kwotę bazową 410,70 zł obowiązującą w dniu 01.05.1994 r., która w dniu 01.01.1999 r. wynosiła 1220,89 zł,

4) w decyzji z dnia 07.12.1998 r. wykazano kwotę netto emerytury od 01.01.1999 r. - 764,02 zł, natomiast brutto wykazano od 01.09.1998 r. - 908,72 zł,

5) w decyzji z dnia 07.12.1998 r. wykazano zwiększenie wymiaru emerytury od 01.09.1996 r. do 01.09.1997 r. 443,16 zł, tj. zwiększenie o 118 %, które w rzeczywistości w okresie od 01.09.1996 r. do 01.09.1997r. wynosiło 25,40 % (pismo (...) z dnia 16.11.2012 r.),

6) w piśmie z dnia 12.06.2009 r. (...) nie dokonał żadnego wyliczenia, natomiast w tym piśmie wykazał, że od 01.05.1994 r. zaniżono wymiar emerytury o 20,15 zł, a od 01.01.1999 r. - o 294,20 zł;

7) decyzja z dnia 07, 08, 09, 10.12.1998 r. została zaskarżona przez powoda pismem z dnia 11.01.1999 r. (pozew z dnia 30.06.2008 r.);

8) w treści uzasadnienia pozwu z dnia 30.06.2008 r. (data wpływu 02.07.2008 r.) powód wyjaśnił, że pismem z dnia 25.01.1999 r. (...) zaciemnił jego podejrzenia i w konsekwencji powód pobłdził stwierdzając, że (...) poprawnie naliczył jego podstawowe należności;

9) błąd w ustaleniach faktycznych dokonanych przez Sąd I instancji, gdyż nie jest prawdą, że powód wnioskiem z dnia 30.06.2008 zaskarżył decyzję z dnia 07.12.1998 r. oraz decyzję z dnia 08.02.2000 r., którym to pozwem z dnia 30.06.2008 r. (data wpływu 02.07.2008r.) powód wniósł o poprawne wykonanie wyroku z dnia 23.10.1998 r. oraz że decyzji z dnia 23.04.1997 r. nie uchylono i w związku z tym powód wniósł o przeliczenie jego emerytury przez biegłego sądowego od dnia jej ustalenia;

10) niewzięcie pod uwagę, iż wyrokiem z dnia 23.10.1998 r. Sąd uchylił wyrok poprzedni i nakazał uchylenie decyzji z dnia 23.04.1997 r., uzasadniając, że takiej korekty świadczenia wnioskodawcy może dokonać jedynie organ rentowy;

11) niedostrzeżenie przez Sąd I Instancji, iż w piśmie z dnia 14.10.2009 r. Dyrektor Biura (...)L. N., napisał, że „tymczasem decyzja z dnia 23 kwietnia 1997 została uchylona przez sam Sąd Apelacyjny w L.” - co znaczy, że w rozumieniu Dyrektora N., któryś z sędziów dokonał jej fizycznego usunięcia w oddziale (...) w L.;

12) w treści pisma z dnia 09.10.2009 r. dyrektor oddziału (...) potwierdziła brak podstaw do uchylenia decyzji z dnia 23.04.1997 r. - czyli tym samym potwierdziła, że wyrok z dnia 23.10.1998 r. nie został wykonany;

13) błąd w ustaleniach faktycznych poprzez przyjęcie, że decyzje z dnia 08, 09 i 10.12.1998 r. zostały uwzględnione w sumie 1375,26 zł (patrz rzekome wyliczenie z dnia 12.06.2009), naliczona suma decyzją z dnia 09.12.1998 225,46 zł została zwrócona powodowi przekazem pocztowym, natomiast sumy z decyzji z dnia 08 i 10.12.1998 r. tj. 184,08 zł i 163,20 zł dotychczas nie zostały zwrócone;

14) błąd w ustaleniach faktycznych poprzez przyjęcie, że decyzją z dnia 23.04.1997 r. (...) dokonał przeliczenia emerytury od 01.04.1997r.; w/w decyzją (...) powtórzył wymiar emerytury 611,58 zł, naliczonej po waloryzacji od

01.12.1995 r. do 31.08.1996 r. i kłamiąc, że suma 611,58 zł była przeliczona wskaźnikiem 125,34% oraz że kwota 377,12 zł naliczona decyzją z dnia 07.12.1998 r. była również przeliczona wskaźnikiem 125,34%, który został ustalony w dniu 25.03.1997 r., o czym powód powiadomił (...) wnioskiem z dnia 16.04.1997 r.;

15) sumę 611,58 zł wykazaną na dzień 31.08.1996 r. poddano waloryzacji od 01.09.1996 r. i od 01.03.1997 r. i ustalono wymiar emerytury od 01.04.1997 r. 757,48 zł - czyli przeliczenia emerytury wskaźnikiem 125,34% nie było.

16) błąd w ustaleniach faktycznych poprzez stwierdzenie, że decyzją z dnia 07.12.1998 r. (...) wykonał wyrok z dnia 23.10.1998 r., w której wykazał dane obowiązujące w dniu 01.05.1994 r., natomiast wyliczenia decyzją z dnia 07.12.1998 r. dokonano na dzień 31.12.1998 r. i w związku z tym należało przyjąć dane obowiązujące na 31.12, w rzeczywistości przyjęto dane obowiązujące w dniu 01.05.1994 - tj. kwotę bazową 410,70 zł, podstawę wymiaru emerytury 514,77 zł, dodatek rolny 24,20 zł i po rzekomym przeliczeniu wskaźnikiem 125,34% ustalił wymiar emerytury na 28.02.1998 r. - 820,28 zł, którą poddał waloryzacji od 01.03 i od 01.09.1998 r. ustalił wymiar emerytury na 31.12.1998 - 908,72 zł; do wyliczenia sumy 820,28 zł przyjął podstawę wymiaru 514,77 zł, natomiast do wyliczenia sumy 908,72 zł wykazał podstawę wymiaru od 01.03.1998 r. - 1178,54 zł, a od 01.09.1998 r. - 1240,41 zł, czego Sąd I Instancji nie dostrzegł;

17) w piśmie procesowym z dnia 10.08.2017 r. powód wykazał poprawne wyliczenie emerytury na podstawie danych wykazanych w decyzji z dnia 07.12.1998 r. i wyliczył, że emerytura powinna wynosić na dzień 1 kwietnia 1997r. - 890,06 zł, czego Sąd I Instancji nie wziął pod uwagę i nie uwzględnił, a w decyzji z dnia 23.04.1997 r. wykazano 757,48 zł, czyli zaniżono świadczenie o 132,58 zł;

18) Sąd powołując się w uzasadnieniu wyroku na fakt, że pozwany przyznał na podstawie wyroku wskazanego przez powoda i ustalił powodowi wyższą emeryturę od 01.05.1994 r. i w celu zaciemnienia przedmiotu sporu nie wskazał, o ile zwiększył jej wymiar;

19) niezasadne powoływanie się na postanowienie wydane w sprawie VIII U 3024/08 z dnia 08.12.2008 r., z którego sędzia I. J. wykradła pismo procesowe z dnia 30.09.2008 r., złożone w dniu 30.09.2008 r., nawiązała do rzekomego pisma powoda z dnia 10.04.2007, którego powód nie składał,

20) nieuwzględnienie faktu, iż bezzasadną odmową nadania klauzuli natychmiastowej wykonalności z dnia 8 lipca 2016 r. Sąd potwierdził, że wyrok z dnia 23.10.1998 r. nic nie nakazuje, czyli tym samym (...) nie powinien wykonywać go częściowo;

21) błędną ocenę dowodu - kwalifikując pismo (...) z dnia 09.10.2009 r. na korzyść pozwanemu, Sąd nie dostrzegł zawartej w nim informacji, że od 01.05.1994 r. system zanotował kwotę bazową 410,70 zł obowiązującą w dacie przyznania emerytury, tj. 01.05.1994 r. i uznał, że powyższe nie miało wpływu na wyliczenie emerytury; w czasie ustalania decyzji z dnia 07.12.1998 r. za okres od 01.05.1994 r. do 31.12.1998 r., co merytorycznie i technicznie było niemożliwe, ponieważ wówczas obowiązywała kwota bazowa 1196,47 zł oraz podstawa wymiaru emerytury wykazana w decyzji z dnia 07.12.1998 r. - 1240,41 zł, którą to kwotę przelicza się wskaźnikiem 125,34% = 1554,73 zł oraz staż pracy wykazany również w decyzji z dnia 07.12.1998 - 457 okresów składkowych;

22. niewzięcie pod uwagę poprawnego i zgodnego z prawem wyliczenia emerytury powoda na dzień 31.12.1998 r.:

1) kwota bazowa: $1196,47 \text{ zł} * 24\% = 287,15 \text{ zł}$

2) staż pracy: $(455 * 1,30\%) / 12 * 1554,73 \text{ zł} = 766,35 \text{ zł}$

3) staż pracy: $(2 * 0,70\%) / 12 * 1554,73 \text{ zł} = 1,81 \text{ zł}$

4) dodatek rolny obowiązujący w dniu 01.05.1994: 24,20 zł - poprawnie winno być: obowiązujący w dniu 31.12.1998 r. (patrz decyzja z dnia 10.12.1998): 54,22 zł

5) zwiększenie wymiaru emerytury naliczone decyzjami z dnia 08, 09, 10.12.1998 r., tj. : 10,30 zł, 8,06 zł i 8,07 zł = 26,43 zł;

zgodnie z którym wymiar emerytury na 31.12.1998 r. - 1135,96 zł, podczas gdy w decyzji z dnia 07.12.1998 r. wykazano dwa wymiary emerytury, tj. 820,28 zł rzekomo nowej, oraz na dzień 31.12.1998 r. - 908,72 zł, czyli na dzień 31.12.1998 r. i tym samym na dzień 01.01.1999 r. zaniżono wymiar emerytury o 227,24 zł (1135,96zł - 908,72zł = 227,24zł).

W konsekwencji powód wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania.

Pozwany wniósł o oddalenie apelacji.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja powoda jest niezasadna. Sąd Apelacyjny podziela ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd Okręgowy, jak i częściowo ich ocenę prawą.

Powód kwestionuje między innymi ocenę dowodów dokonaną przez Sąd Okręgowy, w istocie jest to zatem zarzut naruszenia art. 233 §1 k.p.c., zgodnie z którym sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. W ocenie Sądu Apelacyjnego - zarzut ten nie jest zasadny. Naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. może polegać na błędnym uznaniu, że przeprowadzony w sprawie dowód ma moc dowodową i jest wiarygodny albo że wiarygodności i mocy dowodowej jest pozbawiony. Prawidłowe postawienie zarzutu obraży art. 233 § 1 k.p.c. wymaga wskazania konkretnych zasad, które sąd naruszył i dowodów, przy ocenie których do naruszenia takiego doszło. Jeżeli z określonego materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów (art. 233 § 1 k.p.c.) i musi się ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne. Tylko w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub gdy wnioskowanie sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo-skutkowych, to przeprowadzona przez sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona.

Sąd Okręgowy oparł swoje rozstrzygnięcie na złożonych do akt dokumentów (kopiach, które nie były kwestionowane co do ich zgodności z oryginałami przez żadną ze stron), w postaci decyzji administracyjnych i orzeczeń sądów, które to dowody stanowią dokumenty urzędowe. Zgodnie z art. 244 § 1 k.p.c. dokumenty urzędowe sporządzone w przepisanej formie przez powołane do tego organy władzy publicznej i inne organy państwowe w zakresie ich działania, stanowią dowód tego, co zostało w nich urzędowo zaświadczone. Strona, która zaprzecza prawdziwości dokumentu urzędowego albo twierdzi, że zawarte w nim oświadczenie organu, od którego dokument ten pochodzi, są niezgodne z prawdą, zobowiązana jest okoliczności te udowodnić (art. 253 k.p.c.). W niniejszej sprawie powód kwestionował niektóre okoliczności wynikające z dokumentów, np. daty swoich pism procesowych czy wniosków, kwestię przyznania i wypłacenia mu wyrównania emerytury, ale nie zgłosił żadnych wniosków dowodowych na te okoliczności. Same jego twierdzenia to za mało, aby obalić domniemania wynikające z przedstawionych dokumentów. Gołosłowne były też twierdzenia powoda dotyczące rzekomej kradzieży jego pisma procesowego przez sędziego w innej sprawie. W konsekwencji – zasadnie Sąd Okręgowy oparł się na przedstawionych dokumentach, uznając je za wiarygodny materiał dowodowy w niniejszej sprawie.

Sąd Okręgowy ustalił, iż w 2008r. powód wniósł odwołanie od decyzji z 7 grudnia 1998 r. i 8 lutego 2000 r. i jego odwołanie zostało odrzucone postanowieniem z 8 grudnia 2008 r. w sprawie VII U 3024/08 przez Sąd Okręgowy w L.. Taka informacja wynikała ze złożonego przez powoda odpisu tego postanowienia Sądu Okręgowego w L.(k. 78 i nast.). Ustalenie Sądu I Instancji znajduje zatem potwierdzenie w ww. dokumencie. Okoliczność, iż powód pierwotnie formułował swoje pismo jako wniosek o zobowiązanie pozwanego do wykonania wyroku, nie przekreśla faktu, iż zakwalifikowano go jako odwołanie od ww. decyzji, które zostało wniesione po terminie.

Prawidłowo Sąd I Instancji ustalił, iż wyrokiem z dnia 23 października 1998 r. Sąd Apelacyjny w L. uchylił nie tylko poprzedzający go wyrok Sądu Okręgowego w L. z 18 grudnia 1997 r. sygn. akt VII U 2611/97, ale również decyzję (...) Oddział w L. z 23 kwietnia 1997 r. nr ew. (...) i sprawę przekazywał (...) do ponownego rozpoznania (k. 3). Sformułowanie „uchylenie” oznacza wyeliminowanie z obrotu prawnego, a nie fizyczne usunięcie z akt. Skoro decyzja z 1997 r. została uchylona przez Sąd Apelacyjny, to (...) nie mógł już jej drugi raz uchylić. W wyniku przekazania sprawy do ponownego rozpoznania (...) wydał nową decyzję, którą przeliczono ponownie świadczenia emerytalne powoda za sporny okres. Powód składał od niej odwołanie, które zostało oddalone. Co do zasady - nie ma możliwości późniejszego kwestionowania takiej decyzji, o ile nie zachodzą przesłanki do wznowienia postępowania czy ewentualnej zmiany takiej decyzji w innym, wskazanym w ustawie trybie.

Odmowa nadania klauzuli wykonalności wyrokowi Sądu Apelacyjnego w L. oznacza jedynie, iż wyrok ten nie zawierał treści, która by się nadawała do wykonania przez organ egzekucyjny.

Przeliczenie emerytury powoda i jej wyrównanie za trzy lata licząc od dnia złożenia wniosku tj. za okres liczony od 1 maja 1994r. zostało dokonane w decyzji z 7 grudnia 1998r. i wyniosło 1375,25 zł brutto (k. 6). Przy czym jak wynika z pism (...), w kwocie tej uwzględniono również częściowo podwyższenie wynikające ze zmiany stażu pracy powoda, o które wnosił w późniejszych pismach (k. 73). Strony nie dołączyły do akt dowodu wypłaty tej kwoty, ale z pozwu powoda z 2 lutego 1999 r. (k. 46) wynika, że otrzymał on tę kwotę w dniu 7 stycznia 1999 r., a zatem obecne jego twierdzenie, iż tej kwoty mu nie wypłacono, jest sprzeczne z jego własnymi oświadczeniami.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego ugruntowany jest pogląd, iż sąd w postępowaniu cywilnym obowiązany jest uwzględniać stan prawny wynikający z osnowy ostatecznej decyzji administracyjnej, chyba że decyzja została wydana przez organ niepowołany lub w zakresie przedmiotu orzeczenia bez jakiegokolwiek podstawy w obowiązującym prawie materialnym względnie z oczywistym naruszeniem reguł postępowania administracyjnego. W tych przypadkach sąd nie jest związany decyzją administracyjną, ponieważ jest ona bezwzględnie nieważna (nieistniejąca prawnie) i - pomimo jej formalnego nieuchylenia - nie wywołuje skutków prawnych (por. uchwała Składu Siedmiu Sędziów Sądu Najwyższego z dnia 9 października 2007 r., III CZP 46/07).

Powód kwestionując wyliczenia wysokości emerytury przez organy (...), nie rozumie, iż Sąd cywilny co do zasady jest związany wydanymi decyzjami administracyjnymi, jak i wyrokami sądów wydanymi w przedmiocie odwołań powoda od decyzji (...) (art. 365§1 k.p.c.). Sąd cywilny nie może w niniejszym postępowaniu wyliczać za (...) emerytury należnej powodowi. Kwestionowanie przed Sądem decyzji dot. świadczeń emerytalno –rentowych jest dopuszczalne jedynie w trybie odwołania od decyzji (...) w ramach postępowania z zakresu ubezpieczeń społecznych. Wprawdzie w niniejszej sprawie powód domaga się odszkodowania za niezgodne z prawem wykonywanie władzy publicznej, ale w istocie jako szkodę wskazuje wyłącznie należne mu jego zdaniem i niewypłacone części świadczeń emerytalnych.

Należy też zwrócić uwagę na fakt, iż z uzasadnienia wyroku wydanego przez Sąd Apelacyjny w dniu 23 października 1998 r. w sprawie III A Ua 309/98 wynika, iż w decyzji z 23 kwietnia 1997r. pozwany prawidłowo wyliczył świadczenie należne powodowi od 1 kwietnia 1997r. , a odmówił za okres wcześniejszy i z tego powodu decyzja ta została uchylona przez Sąd, ale świadczenia bieżące - po kwietniu 1997r. były powodowi wypłacane prawidłowo w wyższej wysokości.

Zgodnie z art. 77 ust. 1 Konstytucji każdy ma prawo do wynagrodzenia szkody, jaka została mu wyrządzona przez niezgodne z prawem działanie organu władzy publicznej. Sąd Apelacyjny podziela reprezentowany w orzecznictwie pogląd, że art. 77 Konstytucji nie stanowi jednak samodzielnej podstawy odpowiedzialności Skarbu Państwa za ewentualną szkodę poniesioną przez powoda, albowiem przepis ten stosuje się w związku z art. 417 k.c., będącym odpowiednikiem tej zasady konstytucyjnej na płaszczyźnie prawa cywilnego. Treść art. 77 ust. 1 Konstytucji RP jest na tyle niedookreślona, że nie daje podstaw do wywodzenia z niego roszczeń cywilnoprawnych, ponieważ przepis ten nie wskazuje, jaka szkoda ma podlegać naprawieniu ani nie rozstrzyga o bezprawności i o drodze dochodzenia odszkodowania.

Powód swoje roszczenia wywodził z decyzji wydanej w 1998r., a zatem w okresie kiedy jeszcze wskazany przez Sąd I Instancji art. 417¹ k.c. nie istniał. Przepis ten został wprowadzony ustawą z dnia 17 czerwca 2004 r. o zmianie ustawy – Kodeks Cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 162, poz. 1692) z mocą obowiązującą od 1 września 2004r. i ma zastosowanie wyłącznie do stanów faktycznych powstałych po tej dacie (art. 5 ustawy zmieniającej). Do zdarzeń i stanów prawnych powstałych przed tą datą stosuje się przepisy dotychczasowe, a zatem art. 417 k.c. w brzmieniu dotychczasowym, przy czym zgodnie z wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z 4 grudnia 2001 r., sygn. akt SK 18/2000, art. 417 k.c. powinien być rozumiany w ten sposób, że Skarb Państwa ponosi odpowiedzialność za szkodę wyrządzoną przez niezgodne z prawem działanie funkcjonariusza państwowego przy wykonywaniu powierzonych mu czynności.

Jednakże w niniejszym postępowaniu nie wykazano niezgodnego z prawem działania strony pozwanej czy też zaniechania. W niniejszej sprawie Sąd cywilny nie może samodzielnie badać merytorycznej prawidłowości decyzji (...), lecz jest nimi związany. Związanie ostateczną decyzją administracyjną polega na zobowiązaniu sądu do uwzględnienia przy dokonywaniu ustaleń stworzonego przez tę decyzję stanu prawnego. Powód odwoływał się od tych decyzji, ale jego odwołanie nie zostało uwzględnione. Obecnie wprawdzie podnosi nieco inne zarzuty niż te zawarte w odwołaniu od decyzji z 1998r., ale jego własnoręczne wyliczenia nie mogą podważyć decyzji wydanych w trybie administracyjnym. Przy czym wbrew twierdzeniom apelacji dowód z opinii biegłego nie był w niniejszej sprawie zgłaszany.

Powód od 2008r. składał wnioski o wypłatę należnych mu jego zdaniem świadczeń za okres od 1 stycznia 1999 r., jednak brak wydania decyzji przez pozwanego w tej kwestii musi być już kwalifikowany jako przesłanka wskazana w art. 417¹ § 3 k.p.c., zgodnie z którym - jeżeli szkoda została wyrządzona przez niewydanie orzeczenia lub decyzji, gdy obowiązek ich wydania przewiduje przepis prawa, jej naprawienia można żądać po stwierdzeniu we właściwym postępowaniu niezgodności z prawem niewydania orzeczenia lub decyzji, chyba że przepisy odrębne stanowią inaczej. Przesłanki z tego przepisu również nie zostały wykazane.

W tej sytuacji – skoro nie wykazano bezprawności działania pozwanego, co stanowi podstawową przesłankę dochodzenia roszczeń odszkodowawczych wynikającą z art. 415 k.c., to zasadnie zatem Sąd Okręgowy oddalił powództwo. Zarzuty apelacji stanowią jedynie polemikę z prawidłowym rozstrzygnięciem tego Sądu.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Apelacyjny orzekł jak w sentencji na podstawie art. 385 k.p.c.